

Sy-li spěwał,
Pilnje dželať,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dželať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebyes mana
Njeh ci khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbste njedželske łopjeno

Čałožil 1891 Křtjebjanfł farar dr. theol. a fil. Bjedrich Sella.

W Budyschinje

17. meje 1936

Baužen

Rogate.

„Tehodla ja napominam, so by pšchede wšěmi wězami so stało próstwa, modlitwa, dobroprošćenje a džakowanje ja wšěch cźlowjekow, ja kralow a ja wšěch wlechow, so bychmy pokojne a czihe žiwjenje wješč mōhli we wšěch bohobojańsći a pózěžiwosći.“ 1. Tim. 2, 1—2.

„Tehodla ja napominam, so by pšchede wšěmi wězami so stało próstwa, modlitwa, dobroprošćenje a džakowanje —“ japoschtok pišče. Bóh tón Knjes chze, so bychmy prožyli. Wón hwojim daram da wotwižowacž wot našich próstwow. Štōž prožy, tón doštanje. Ale tež nawopak płaczi Jakubowe kłowo: „Wy nicžo nimacze, dokelž wy njeprožyčze.“

Kajki modler bě Pawoł! Wot toho wołomika, so běšče pšched Damaskom tón Knjes na nim dobył, nej Pawoł we hwojim žiwjenju jako sařak so modlicž. Jako Bóh tón Knjes Ananiaša k njemu sczele, kiž Pawoła hišče po woblicžu njesnaješče, jemu jako snamjo na pucž kōbu da: „Budžej jeho namařacž w Judowym domje na hařy, kotrejž rěčaju runu — a hlaj, wón so modli! Lěpiše heřko so njeda na Pawoła žiwjenje napiřacž khibo to: Wón so modli! Hacz leži w Filipje w jařtwje, hacž so w Milecze se staršimi rožohnuje, hacž na kōdže jědži, hacž listy na hwoje wořadny piřa — pšchezo tón hamžny napohlad: Hlaj, wón so modli!

Je modlitwa tež w našim žiwjenju tajka mōž? Abo je nam jenož stare, swonkownje wařhnje i czařa, hđžež běchmy hišče džěčzi? Hđnž by Bóh tón Knjes na twoje wšědne žiwjenje i njebež pohladal, by czi potom tam horřach wopřimo piřak: Haj, wón so modli? Na tym mōžemy naše křěšćanstwo pruhowacž. Wo Pětrje tehdy seleny šhtwōrtk w nožy tamna džowka pšchi wohenju rjekny: Twoja rěč cze pšcheradži. To we hłubškej myřli wo kōžnym płaczi: Twoje

modlitwy cze pšcheradža. Te pořaža, hacž by morwy abo žiwy staw w Knjesowej wořadže. Je-li czi modlenje pōdlańška wěž, potom staj tež twój Bóh a twój Šbōžnik czi pōdlańška wěž. Je czi tón Knjes wařny, potom budže czi tež modlenje wařna wěž.

Hđnž je džěčžo, kiž tajnje mjelcžo nimo nana dže, žane kłowcžo i nim njerěčzi, jemu nicžo prajicž nima — to mi pšchidařch, so je tu něšhto wopaki. Tu žadny šnutskowny jwisł mjes nanom a džěščom njeje. Pruhuj džěňša, njedželu Rogate, hwoje modlenje pšched Božim kłowom. Je-li so cze nicžo w twojim šnutskownym k modlenju njeňuje, jeli so je czi modlenje tak njewařne, so mōžesh jo huřto šabycž, hnano njedžele dokho, je-li so nimařch žadanje, i Bohom rěčecž, potom něšhto w tebi w rjedže njeje. Potom šyřka hišče prawe štejnišče k hwojemu Bohu nimařch. Potom by se hwojim křěšćanstwom na wopacžnym pucžu. To hišče wjele hōdne njeje.

To je wěšte: Štōž je Bohu wařna wěž, ma tež nam byčž wařna wěž! A tu da Bóh tón Knjes nam jařnje prajicž, šhto wón wot naš wocžaka: Tehodla napominam, so by pšchede wšěmi wězami so stało próstwa, modlitwa, dobroprošćenje a džakowanje. Pšchede wšěmi wězami — niž jenož tak pōdla. Kař huřto we wšědnym žiwjenju so praji: Pšchede wšěmi wězami mam to a tamne cžinicž! Ně! Pšchede wšěmi wězami, tak twój Bóh praji, dny bish so modlicž! Ja derje wēm, šhto temu napšhecžiwja. Praja: My mamy džěłacž. Mamy hwoje czeřke powołanje kōždy, domach a wonřach, wot ranja hacž do wječora, haj, do nožy. My křwile nimamy, modlenje do přědka šajicž. Štōž tak rěčzi, temu ma so prajicž: Runje modlitwa cze do džěla khmane scžini. Smějesh žyle hinařche možy k hwojemu džěku, hđnž so modlišch, hacž hđnž to škomdžish. Pšchetož „kōřiz na teho Knješa cžakaju, dořtanu nowu mōž, so i křě-

dłami horje ślecza, jako hodie, so bęža a njewuſtanu, ſo kłodža a njewoſłabnu.“ Twoje dżelo budže zgle hinaſ po-
žoſnowane, hdnž jo ſ modlitwu ſapocżinaſch. Pſchetoż na-
poſledku tole wſcho wot Bożeho žohnowanja wotwiſuje.

Wot Luthera wemy, ſo je rano ſahe, priedy hacž ſo do
ſwojeho dżela poda, tſi hodziſy ſo pſched Bohom modliſ. To
bē tōn muž, kiž je pſchi wſchēm ſwojim druhim dżele wjele
ſtow wulkiſ a maſnyſ knihow napiſaſ taſ, ſo druhdy do-
cziſchczecž njemōżachu! Bismarka ſu ras ſo praſcheli, ſchto
je cżiniſ, ſo je taſke wulke wuſpēcchi mēſ w ſwojim ſtutkowa-
nju. Wōn je wotmolwiſ: Te ſu płodny mojiſch modlitwow!
A wot naſcheho Hitlera wemy, ſo ſebi naiſpēcche moży ſa
ſwoje cżeczke a dżelapoſne ſaſtojniſtwo ſ modlitwy cżerpa. —
Chzeſch mēcž bohate, žohnowane žiwjenje, wuſpēcch ſwojeho
dżela, płodny ſwojeho ſtutkowanja, potom ſo modli!

Bōh tōn Anjes naſche prōſtwny ſłychi. To je tōn ewan-
gelij, ta wjeſela powjeſcz naſcheho tekſta: Nade mnu je je-
dyn, kiž ſo wo moje należnoſcže ſtara, tōn ma wucho ſa wſchē
moje ſtaroſcže. Nicžo njeje taſ wulke, ſo njemohſ wōn jo mi
dacž, a nicžo taſ maſe, ſo njemohſ ja jo ſ njemu pſchinjeſcz.
Kōždy wotomiſ wo dnjo a w noży mam ja jecho dżeczō pola
njeho, toho wiſchedomōžneho Wōtza, piſchitup w njebieſach
Wiſcho, ſchtož mje hnuje, ſmēm jemu pſchepodacz. Kajka ſbōž-
na wēſtoſcz: ženje njeſſym bjes radny, wōn ſaradži; ženje wo-
puſchczenny, wōn je pola mje, hdnž woſam; ženje bjes pomo-
ży, piſchetoż wōn rad pomha. Schtož mōže ſo modlicž, je
ſmijercž bohatty, piſchetoż njebo ſe ſwojimi kuſkami ſteji je-
mu wotewrjene.

A naſche prōſtwny Bōh tōn Anjes nježoſnuje jenož na
naſ, ale tež w druhich. „Tehodla ja napominam, ſo by-
ſchcže... kaſke wulke polo ſo nam ſ tym wotamſnje. Njech
je mēſtno, hdnž dżelaſch a ſtajiſch, jenož maſe a wobmjeſowa-
ne — ſ naſchim dobroproſchenjom mōžemy tež cži ſtari a ſła-
bi, pomhacz wiſchnoſcži, wjednikej, bratram a ſotram na-
ſcheho ludu a poſanam w dalokiſch krajaſch. W ſwojich mo-
dlitwach mamny hrōnje, wojowacz piſcheczſiwo wſchēm ſſym
ducham cżemnoſcže, kiž ſtajnje hroža naſch lud ſkaſncž, a pom-
hacz, ſo wēra a ſwēra, cżiſtoſcz a pōzcżiwoſcz, luboſcz a wo-
porliwoſcz mjes nami piſchibjera a taſ Bože kraſeſtwo w na-
ſchim ludu roſcže. Ja chzu cže požoſnowacz, a budžeſch po-
žoſnowanje! Kajke to ſłowo! Tu je pucz, taſ mōže kōždy ſe
žoſnowanjom bncž ſa naſch wot Boha njenadżiży ſnowa
žoſnowanny lud a wōtżny kraj: Rogate! To je: modlcže ſo!

Samjeſ.

Bože ſpiczje.

Śłōž: Kaſ rjenje ſwēczi Sernicžka.

Kaſ kraſnje, Jeſu, ryczerjo,
Hdnž Ty do raja ſwojeho,
Nam mēſto piſchihotowacz!
Hdnž wulki ſtutk ſy doſonjaſ,
„Sa naſ“ ſo taſle woprowaſ,
Dzeſch Ty naſ ſaſtupowacz.
Pola Wōtza wēcżna jaſnoſcz!
Ty maſch kraſnoſcz,
Piſche wiſchu mēru,
Anježe, nam ſdżerž, poſnyli wēru.

Ty ſy naſch wiſchedomōžny Anjes!
Pōj, pomhaj nam tež do njebieſ,
Naſ wumōž wot wiſchoſ ſheho,
Kiž naſ wiſchēch dżeli wot Tebie,

Wot Twojej' ſwērnej' luboſcže,
Wot Wōtza njebieſkeho.
Pōj ſ nam Ty ſam, ſo my mōhli
Cži po woli Twojej' ſłužicž;
Taſ, taſ mōhſo Cži ſo lubicž.

Cži, Jeſu mōj, czeſcz, ſhwalbu dam!
Do njebieſ dowjedž Ty mje ſam,
Do ſwojoh' kraſnoſ' raja,
Hdnž ſachodnoſcz wjaſ' njeſnježi,
Sso ſbōžnyſch ſyła wjekeſi
A duſche ſbōžnoſcz maja.
Tam mje cżehnje luboſcz Twoja,
Wēra moja mje taſ ſprōżnoſ'
Dom do mojoj' kraja wōtżnoſ'!

O Jeſu, Anježe kraſnoſcže,
Wjedž naſ do wēcżnej' ſbōžnoſcže,
Kaſ Ty nam hnadnje ſłubi,
Pucz wulki lubje ſ njebieſam,
Hdnž ſhotujeſch tež mēſto nam,
Taſ, taſ ſo Cži to lubi.
Twoja ſyła žada ſebi,
Bncž piſchi Tebi we wēcżnym raju,
Eſłužicž Tebi w ſwētſnym kraju.

O ſwērny Anježe Jeſu Ty,
Naſch Wumōžniſ a Eſbōžniſ ſy!
Edjerž naſ piſchi ſwojej wucžbje.
Pōj, budž a woſtaſ pola naſ,
So Tebie mamny kōždy cžaſ
We wjekeſu a w ſrudžbje,
Hacz my dżemy wobhnadżeni,
Wumōženi wot wiſcho ſheho,
Dom do raja njebieſkeho!

J. W.

Rogate.

Rogate. Tuta njeđzela je woſebita njeđzela ſa — ra-
tarjom, wjeſnjanoſ: Wona woſa ſ modlenju, ſ proſchenju
ſa ſny a ſadżeniſi, ſa hona, kuſi, pola, ſahrody a lēny. Derje
nam, ſo to wemy a ſo to ſmemy! Dopraſikej nam tola po-
ſlednjej lēcze ſtej, ſo to lohſo mōže ſažo hinaſ bncž, hacž to
naſeto wonkaſch lubi — a ſlē! A taſ lohży nam, ſo modlicž,
proſncž! Tam wonkaſch tola wiſcho taſ mōdne, kraſne, ſrōſt-
ne — taſ Boža ſahroda, rjekny njedawno ſtary rataſ. Tuž
cžiſmy, ſchtož tuteje njeđzele mjeno: Rogate! Proſchmy! A
proſchmy: naſch wiſchēdny ſhlēb daſ nam dženža. Naſch
wiſchēdny ſhlēb — ſchto to wiſcho je, nawuſnyſchmy pola Luth-
era a wemy nētk tež ſami, ſo to taſ je. Tuž proſchmy wo
wiſcho a ſa wiſcho, proſchmy ſa wōtżny kraj — nētkle, hdnž lu-
dy woſoſo naſ njewjedža, ſchto ſe ſkōncżenej wōjnu cżinicž,
hacz nowu ſapocżecz abo ſchto. Tuž proſchmy ſa wjednika a
kaſzlera, ſo by wōn kraj a lud mohſ wjeſcz nimo wōjnow we
mērje do ſboža, kotrež je, ſchtož naſche ſerbſke ſłowo praji:
ſ Boha, kotrež je wērne ſbožo.

Tohodla paſ ſwjecżimny Rogate wērnje a nutrnje, tutu
njeđzelu ratarja, tutu njeđzelu wiſchēdneho ſhlēba a tehodla
tež — wiſchēdneho modlenja! A ſpēwajmy prōſtwny a dobro-
proſchenja, dżaſne a ſhwalbne modlitwy! To cžiſmy ſami
a to wucżmy druhich, piſchedewſchēm dżeczzi, ſo byſchmy byli ſe
ſwōjbu dom modlitwy a ſ ludom lud modlitwy. Ale wēr-
nje a ſprawne ſo modlmy a ſo njebojo a njehaſbujo. Ru-
nje w tutnyſch dnjaſch nam powjedaſche pōlnoſchēry wulkeje

wójnny, tak žu w polu šo dźiwali na pobožnošći a modlenju turkowskich wojakow, kiž šo njeħanbowachu ani šo njeboja-
chu, šo modlicy a po swojej wěrje žiwi bysž. Tuž: rogate:
prošće a modlcje šo!

Drježdžansky Sserbja česća knjesa dwórneho radu Rjencza w Kamjenzu.

Njedźela 3. meje bě ša Drježdžanske towarštwu „Čornobóh“ wošebje swješelaža njedźela. Běchmy šobu i Kamjen-
skim towarštwom a i towarštwom ša Połcźnizu a Wulki
Röhrsдорф přichopšeni do Kamjenza, šobu šwjecizy 80.
narodniny dwórneho radu knjesa Bjarnata Rjencza. Tutón
knjes bě tute towarštwu přichopšy na kofej; i nimi tež to-
warštwu tehelefulerjow, ke kotremuž wón šam přichlěwcha.
Žony a knježny w přichnej narodnej draščje wšchudže wob-
dźiwane přenje měštno dobychu.

S potuńšenej šhartku rano w 9 hodž. wot hłowneho
dwórnišćja wotjědžechmy. W Kamjenzu dóndžechmy naj-
předny na horu a na měštno, kotrež Němcy „Thinkplatz“ mje-
nuje. Tam mějachmy wuhlad dalošo do kraja. Eso do
města wrócizwěšči, w hoščenzu hromadže wobjedowachmy.
Potom šo podachmy do wošebneho Lehmanez hotela, hdyž
běchmy w 2 hodž. pop. štaiani. Naškej nošy po mjehkim te-
pichu, i kotrymž bě šhód pokladženy, štupašče. Wubjerne
jelene rostliny šhód debjachy. We přenim poškódže we wul-
kej žurli štejachu doške rynti blidow, kiž běchu běle přichrnte.
Na blidach štejachu šchalky, 200 šnano 300 abo wjaz, póbla
talerki a na kóždym 6 kufow tykańza. Šižo někotre mjen-
šichy do 2 hodžin knjes dwórny rada přichindže a šetka šo
hnydom přichy durjach přichipadnje se štarškej Sserbowku, kiž
měješče kwěčel brunych lakowych kwětkow w ruzny, i knjeni
Rölzney: „Tu, knježe, mała lubošy i mojeje šahrodki! Šsyn
jo ša Waš plahowala!“ Šteješchtaj šebi napschecziwo kaž
dwaj šalubowanaj, jenož šo bě tón krocž „Bona“, kiž kwětki
dari: wobaj štaraj, šaldki a tola blyšćy we woblicy, šte-
ješchtaj wobaj hiščće runaj, kaž dvě šwěžy. Rjany byl to
wobras, šebi myšlach. Šsydachmy šo ša blidom; přichy kóždej
šchalzy ležesče šhartka i wobrašom 80lětnjeho jubilara. Špo-
dy bě šerlušy: „Bis hierher hat mich Gott gebracht!“ čyšč-
czany. Šhromadnje jón špěwachmy a tak bě i tym šwjedžeš
šapoczany. Nětko čyški jubilara kofej nošachy a kóždy pi-
ješče do šyteje wole. Póbla běchu wšchelaše narěče a powi-
tanja. Našcha šerbška knježna přichepoda w mjenje towar-
štwu wolijowy wobras. „Sserbška knježna w šchidlatej ka-
pje“ molowany wot přichedžny knjesa Petra Rowarja. Wo-
bras šo i wulkim wješelom a džašom přichyja. Dale přichepo-
da Sserbowka kofejwohrjewar: „Sserbška knježna w ličfatej
šapiczny“ jako flanka, dar žonow towarštwu „Čornoboha“,
kiž šo tež wošebje špodobašče. Dopizny i wobrašom š.
Rjencza šo přichedawachu. Přichachmy je šnaty a přichczelam
Šslyšachmy tež hiščće wšchelašeho se žiwjenja š. radny a
někotre krašne a někotre žortne špěwy, kotrež šchyrjo knjesajo
i wubjernym hłozom šanješechy a my Sserbja špěwachmy
přenju a pošledju šchucžku „Rjana Ružiza“.

Tykańz běchmy šledli. Nětko přichindže piwo a knjesajo
dóštachy kóždy šy žigary. Tak bohacže naš naš čyščeny
jubilar wobdari. Čyšč čyščasče š wječorej. Podachmy šo
do Rjenczež šahrody. Šich villa je blisko dwórnišćja. Tu
šy šchom, wot towarštwow darieny, do šemje šadženy a po-
šwjecženy. Knjes rada, jara pobožny a wěrný čłowjek,

bě hnuty, šo lěhdy šamoh dale rěčecy. Šotograf měješče
nušne. Se šahrody podachmy šo š Lessingowemu domej.
Přiched twarjenjom šo po šchodže horje do rjada šestupachmy,
wěšo 80lětny jubilar w šriedžinje, a hiščće junu buchmy
šotografowani. Na to šo roščohnowachmy.

Nětko bě hiščće hodžinka čyža, měšto a žyrkwe wob-
hladacy a tak tež šerbšku žyrkej, hdyž šo přiched 10 lětami po-
šledni krocž šerbšy předomawšče.

Nětko budža šebi lubi čyčarjo a lube čyčarki myšlicy:
Šchto dha maju Sserbja i tutym němškim knjesom hromad-
neho? Moji lubi, tole: Knjes Rjencz je čyščny šobuštam a
dobrocžel towarštwu „Čornoboh“. Drježdžansky Sserbja
šy jemu wulki džak winojcy. Kaš? to čyčajcye:

Sserbške Bože šlužby w Drježdžanach šo šchtwórczlětnje
šwjecza. Še šaloži něhdušchi duchowny Michalškej žyrkwe
w Budyšchinje, knjes šarar Arnošcht Bohuwer Jakub w lěče
1848. Wone štejachu pod šchitom šajšeho šralowšeho doma
a knješčštwu hacž do lěta 1922. Šehdy šo tón šond, i šotre-
hož šo wudawki wurunowachu, i inflaziju šhubi. Sserbja
běchu w pjenježnej nušy. Nětko njebohi, šehdy žyrkwinny
přichedžyda, knjes Korla Přichšča šo jara wo wupucz štarasče.
W pošlednjej nušy šo na knjesa Rjencza, kiž bě w šynodže,
wobroczy; prošesče jeho wutrobny, ša naš dobre šlowo a
próštwu w šonštorštwu šapodacy. W lěče 1925 wuda šon-
štorštwu přenje pjenješy ša šdžerženje šerbšich Božich šluž-
bow w Drježdžanach. Ša tutón dobry a nabožny škutk šmy
my džakowni. Knjes Rjencz je tež čyščny šobuštam towar-
štwu. Wot Kamjenza wón do towarštwu přichijědže a jo wob-
dari. Dofelž je jara pobožneho ducha, přichczo šhutnje napo-
mina: Bohu a Sserbštwu šwěrní wošacž, to je Wašcha naj-
šwjeczišcha přichlěwšnosy! Mějcye šancž Wašch narod dro-
hi šamušch. Šako šrajmērjet (Geometer) wón hušto do
Sserbow přichindže. Ras přichinješe nam tež poštrony prinza
Šurja, kiž je šatolišchi duchowny. Tutón je wuprajik: Sserb-
štwu je wošebita rjana kupka; lud ma wutrobu kaž dejman-
čik a móže šo na to hordžicž!“

Šdy by tola tomu tak bylo! Tuž tak, lubi čyčarjo, lube
čyčarki, wějcye, tak i tutym knjesom šwišujemy. L.

Žyrkej a štat.

W Šchpaniškej žychnuje bjesbóžnosy přichczo hiščće a
přichczo šašo šnowa přichczowo šchščšcijanštwu. W přiched-
měštach hłowneho měšta Madrid špalichy 5 šatolišich Božich
domow. Š druhich šoncžin kraja přichchadžeja podobne po-
wješčce. Kaž Bože domy tak šy pak tež šlošchtrny a šlošchtrške
šchule šapaleli. Šdobom pak je tuto šnutškowne wojowanje,
šotrež tež hižo wjele čłowjekow mori, šolitiške: Komun-
ištojo přichczowo druhim.

Š Ruškej. Š ašišeho, něhdy wjele mjenowaného měšta
Wladivoštoš přichchadža powěšč, šo je tam měščczanška rada
wobšamška, wulku žyrkej „Marijny dom“ wotšwaricž a na
jeje měštnje „akademiju wědomnoščow“ natšwaricž. — Kaš
mamny nowy wufas Štalina šrošumicž, to naš šchichod po-
wuczy. W tutym wufasu mjenujžy řěka: šjednocženštwu młod-
nych bjesbóžnych njedyrbja wjazy tak energišy a nješmilnje
wojowacy přichczowo nabožnej wěrje, kaž bě to hacž do nětkle
wuras w poručenju šajšeho wojowanja, ale woni dnybja
ruškej młodžiny šchčerpliwje njerošum šajšich přichchudkow
roščajšnicž.

Pro Deo! Sa Boha! Tež w Norwegskej bu so wěrjazy a strážowazy křesćijanjo sjednoczili do tajkeho „Pro Deo-sjednocženstwa“, wo tajkimž njedawno i Němskeje pišachmy. Woni namołwjeja křesćijanow, na straži być pšecziwo bolschewismej, kotryž so je swojej bjesbóžnej propagandy tež tam do kraja dobywa.

Se Sserbow a i dalša.

Mjes honami. Mjes honami našeje domišny nětke hicz abo jecz mōz, kaž to wošchewjenje a wješe! Wschu-
džom wšcho tak wošchewjene a młodne. „Młodny czaš!“ Bly-
schich pšez a pšez sašo prajic. A młodny czaš je hnad-
ny czaš! A hnadny czaš chze džakownych cžlowjekow mēcž!
So by tutón hnadny czaš nadešhoł wšchudžom džakownych
cžlowjekow! A spočojnych! Wěmy, so je jich tajkich, kotřiž
praja: „Hacž bu burja spočojom? Budža burja spočojom?“
Hacž smēja tuczi prawje, budže wěz burow a ratarjow. Wje-
šelmy so tuž wšchizy tuteho hnadneho czaša. Bu tola we
nim ratarjam tak sahe — a kaž derje to po šandženymaj lě-
tomaj! — piza sa škót data. A bu tola pšez sašo a sašo, kaž
w pěnje a žwěru hladanej jahrodny, pšichhrejpiene, a je
wšožnej cžopłotu roščesche wšcho — hdnž bē šwopředka, kaž
chze ratač to mēcž, khlódnisho bylo, — hladajzy. To je ra-
doščž — a to je czaš, so cžim žwěrnisho so modliš a pro-
šych Boha Wjeršchneho, so chznł hnadnje šchitacž wšchitko a
dobrocziwje se žwojim žohnowanjom woštacž pola naš! Haj,
runje tam wonkach mjes tak widomnje žohnowanymi hona-
mi šteji pišane wulke: rogate: prošče modlcze so. Pšchi-
roda žama so modli tam wonkach žwojemu štworiczelej,
modlmy so tohodla tež my, kiž so tak hušto fróna wšcheho
štworjenja mjenujemy. Haj, tež tu rěka: Džerž, šchtož mašch,
so by cži nihtón njewšal twoju frónu! A tuž džerž, šchtož
mašch, i modlitwami, i džaknymi a i šhwalbnymi modlitwa-
mi, i proštwami a i dobroproščenjom.

Wokoło Rogate. W někotrych krajinach je wot dawna
žem wašchne, wožebite ratařske džela i wožebitej nutrnošču
požwjecžicž, nimo žnjoweho džakneho žwjedženja, i kotrymž
žnjowe dželo abo džel žnjoweho džela wobšamknjemy. Tak
na pšch. maja tu a tam, kaž žmy to hižo ras pišali, tajku
nutrnoščž, hdnž žito šažnyja. Něotre wožady Schleswig-
Holšteinskeje bu lěžba šnowa šapocžale i nutrnoščemi sa wu-
šnyw. „Saattgottesdienste“ je mjenuja. W druhich krajinach
žwjecža tajke nutrnoščže hižo wot dawna. A katolskž křhi-
žerjo našcheje Łužizy wukonjeja se žwojim žwjatocžnym jē-
chanjom mjes honami a wokoło Božich domow žamžnu žluž-
bu, proštwow a dobroproščenja. Runje ratač tola wē a
šacžowa, so so jecho dželo jemu jenož radži, hdnž Bōh žwoje
žohnowanje da. Hdnž my tu tajke wožebite nalētne nut-
noščže nimamy, šchjūmy žwoje njedželške Bože žlužby — Ro-
gate a hewaf — i tym wožebje žwjatocžne a nutrne, so so
se wšchēch domow šhromadžimy w Božim domje k Božom žlo-
wu a k modlenju!

S Kluscha. Na Bože špēcže wotmēje Budyške Guštav-
Adolfske towarštwu tudy žwōj lētuschi žwjedžen. Sserbske
žwjedženške předomanje (popołdnju 1/2 hodžin) smēja šarač
Šandrik-Bořchiski, němške (1/4 hodžin) šarač Šubacžek
i Mošta (Bruck) nad Muru w Šhtyrškej. Jako šnajer ewan-
gelškeho žyřwinškeho žiwjenja w rošpřoščenju budže wōn

rošpawjecž wo hibanju ewangelškeje žyřkwe w awštrijšich
krajach.

S Abegynškeje. Wōjna abo lēpie wojowanie w Abegyn-
škej so i tym škōncži, so negus se žwōjbu kraj wopušchcži, so
njewšdawšchi pač tróna. — W tuchwilu bydli wōn we Jeru-
šalemje w hotelu „kral David“. — Hacž je wōjna i tym škōn-
cžena abo šchto hewaf šchže i teho byčž, to so halle potaže,
hacžrunje ma ju Štalška sa škōncženu a wotbntu i tym, so
žwojeho italškeho krala wuwoła sa abegynškeho kžžora. Ša-
to bē negus hłowne mēšto Addis Abeba wopušchcžik, wudy-
richu tam njemērny. Čžjōdny luda počachy rubicž a palicž.
Europižny pšchindžechu tam šdžela do wulkeho štracha. Tež
Šermannsburgžny mižionarojo dnyhachy žwoju štaziju pšhe-
cžimo rubježnym čžjōdam šchitacž a žu ju šamōhli šchitacž.
Nimo toho žu so pač khorbli a žwěrnli šarali sa khorhch a
žranjenych, kotrychž bē jich tam doščž.

Biblišfi pucžnik.

Rogate, 17. meje: (Proščče, a bradž budžecže, so by so
wašche wješe dopjelnišo. Jana 16, 24) Bōh wopažuje mie
i mozu a cžini moje pucže bjes poroka. Psalm 18, 33. —
Pōščel, Knježe, pōžłow nowych, haj, pōžłow žwěrnych Křhy-
štužownych, so šbudža, hdnž we mērie špia, tak so šnowa šaho-
rjeni we twojim, Jesom Křhyschče, mjeni sa mižionštwu
dželaja; so twoji žwēdžoj du pšez khorblišcho po wšchēj
šemi, hacž pošbēha křhiž Křhysťuža so na wšchēch štronach po-
hanštwu. (Pētr Mlōnk.) — Matth. 21, 22. — Psalm 104,
27—35.

Pōndžela, 18. meje: Křwalene budž mjeno Bože wot
wēcžnoščže hacž do wēcžnoščže, pšchetož wōn ma woboje, mu-
droščž a mōz. Dan. 2, 20. — 364, 2. — Psalm 102. — 5.
Mōjš. 7, 1—13.

Wutora, 19. meje: Kamjeň, kotryž čžēžlojo žu šacžizny-
li, je so rōžny kamjeň šchjinił. To je so wot Knješa štało a
je džiw pšchēd našchimaj wocžomaj. Psalm 118, 22. 23. —
345, 5. — Philemon. — 5. Mōjš. 7, 14—21.

Serjeda, 20. meje: Po twojim dohnyčju budže tebi twōj
lud woprowacž i dobrej wolu w pšchisťojnej žwjatocžci. Psalm
110, 3. — 216, 1. — Kol. 1, 1—17. — Psalm 110, 1—4.

Schtwōrtk, 21. meje (Bože špicže): Našche mēšchčanške
prawo je w njebiežach, wotžal tež na Šbōžnika wocžatujemy,
Knješa Jesom Křhysťa. Žil. 3, 20. — Čžhni mje k njebie-
žam, wutrobu cži dam. Jesuž daj, so wšchemu čžkam, čže-
muž wotdžerženje rēkam. Čžhni mje k njebiežam, so cže wēcž-
nje mam. (Domaščka). — Jana 3, 13. — Łuk. 24, 50—53.

Pjatt, 22. meje: Mōj duch, kiž pšchi tebi je, a moje žlo-
wa, kotrež do twojeho erta položik žym, njednyhja wot two-
jeho erta precž wšate byčž. Žes. 59, 21. — 249, 9. — Kol. 1,
18—29. — 5. Mōjš. 8, 1—10.

Ssobota, 23. meje: Mōj jašny dnybi powjedacž wo two-
jim žlowje; pšchetož wšchitke twoje pšchifašnje žu prawdoščž.
Pš. 119, 172. — 199, 2. — Kol. 2, 1—10. — Psalm 42.

Žištowanie.

Kni. L. w D.: Wulki džak sa wulku rošpawu, kotraž
wēščže jich wjele šajima. Redaktor.

Sa Graudi: R. . cž w B. — Sa Šwjatki: T. w B. —
Sa Šwjatu Trojizy poštaji k. w. f.